

РЕШЕНИЕ

№ 11278

гр. София, 23.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в
публично заседание на 17.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **648** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.211 от ЗМВР вр. с чл.199 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на И. Д. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] срещу ЗАПОВЕД рег.№3384з-1149 от 30.12.2025г. на Началника на 09 РУ-СДВР, с която на Г. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца.

По изложените в жалбата съображения се моли да се уважи същата. На първо място се правят твърдения за допуснати съществени процесуални нарушения, изразяващи се с това, че за вмененото нарушение доколкото не следва да има писмена заповед, която да поставя началото на производството, то същото започва с първото действие за установяване на нарушението. Така се твърди, че това е проверката, завършила със справка рег.№3384р-60631 от 29.12.2025г.. Визира се, че в тази справка неправилно е посочено, че Г. е била на смяна на 20.11.2025г. в 19,45ч., защото смяната ѝ е приключила по-рано в 8.00ч.. Тази неточност по време се визира, че е пренесена и в заповедта като в единия абзац е посочено след датата 20.11.2025г. 7,45ч., а във втория 19,45ч.. На второ място се сочи, че заповедта е опорочена, защото Г. е заемала длъжността оперативен дежурен в „Оперативна дежурна част“ в 09 РУ и в длъжностната ѝ характеристика т.2 е предвидено да приема и обработва сигнали за извършени престъпления и нарушения като се твърди, че липсва нормативно изискване за съдържанието им, както и часови диапазон за приемането им. Твърди се, че не е ясно как органът е достигнал до извода, че има проявена небрежност. Прави се заключението, че посочената неяснота вкл. и представляваща нарушение на чл.207, ал.3 от ЗМВР – да се изясняват фактите– засяга правото на защита на лицето – и води до процесуална незаконосъобразност на заповедта. Допълва се, че заповедта не съдържа

изискуемите реквизити по чл.210, ал.1 от ЗМВР. Не било ясно какво служебно задължение –не е изпълнила служителката. Имало противоречие между фактическите и правни изложения в заповедта. Прието е, че има неизпълнение на служебни задължения, но това не отговаря на фактически установеното. На трето място се твърди, че няма нарушение на материалния закон. Подчертава се, че не са обсъдени сведенията от колегите на оспорващата Г. и М. за натоварената обстановка по време на обаждането. Допълва се, че липсват вреди от поведението на служителката, както и няма мотиви относно формата на вината, както и не е съобразено поведението на лицето вкл. и че няма наложени предходни наказания. Счита се, за неясно защо не е наложено по-лекото наказание „мъмрене“ вместо процесното такова. С оглед изложените съображения – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателката лично и заедно с адв.А. -поддържа жалбата си. Претендира за разноски.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк.И., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД като съобрази обстоятелствата по делото и доводите на страните, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата от 09.01.2026г. по отношение на връчване от 30.12.2025г. е в срок, от лице с правен интерес, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

По съществото на жалбата не са спорни следните обстоятелства:

Жалбоподателката И. Г. заема длъжността помощник дежурен оперативен служител в група „ОДЧ“ в 09 РУ като е била на работа на 20.11.2025г., когато е разговаряла с гражданина Б. около 6,45-7ч. по телефона. Същият предходния ден -на 19.11.2025г. е сигнализирал на тел.112 за опит за грабеж на 19.11.2025г. около 20.20ч. на сина му на метростанция „Л.“ като е бил насочен сутринта да подаде сигнал в РУ. Съответно на 20.11.2025г. около 6,45ч.-7.00 е отишъл в 09 РУ да подаде писмен сигнал, но не е направил това, поради неприемането му, след което си е тръгнал. Същия ден на обяд е депозирал сигнала и жалба срещу служителката, с която разговарял сутринта.

По жалбата на Б. е образувана проверка, по което е изготвена справка №3384р-60631 от 29.12.2025г. на л.15, като видно от същата се установява, че на 20.11.2025г. Б. сутринта се е явил в 09 РУ, за да входи жалбата си. На служебния телефон в дежурната част, той е разговарял с Г., която му обяснила, че трябва да дойде с детето в работно време от 8,30 до 17,30ч., но той е настоял да приеме жалбата му, като тя му е отговорила, че е сама в дежурната и да изчака. Посочено е, че от обясненията на Г. е установено, че след като се е освободила е слязла в приемната, но лицето си е било тръгнало. В справката е посочено, че Г. е нарушила задълженията си по Заповед №8121з-714 от 13.07.2020г. ва министъра на вътрешните работи за утвърждаване на Вътрешните правила, поради което се предлага на същата да ѝ бъде наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“.

С процесната заповед е възприета визирана фактическа обстановка като е допълнено, че Г. е била на смяна на 20.11.2025г. в 7,45ч. и че се касае за нарушение на чл.7, т.1, чл.8 и чл.9 от Вътрешните правила, където е разписано задължение служителите да осъществяват прием и подкрепа на пострадали от престъпления, да ги изслушват и приемат, като служителката е проявила небрежност като не е приела заявителския материал от Б., с което е осъществила състава на чл.199, ал.1 т.3 първо предложение от ЗМВР, за което се следва наказание по чл.197, ал.1 т.2 от ЗМВР –„писмено предупреждение“, което ѝ е наложено в минимален размер.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО е разпитан свидетелят Б.. Приобщена е преписката, сред която и заповед №8121з-714 от 13.07.2020г. на министъра, ведно със съответните Вътрешни

правила. Представена е и Длъжностната характеристика за длъжността на лицето на л.19-20. Жалбата с вх.№338400-2162 от 21.11.2025г. от Н. Б.. Сведение от жалбоподателката, която сочи, че на 20.11.2025г. до 8.00ч. е била на смяна в ОД заедно с Г. и М.. На л.27и л.28 са приобщени сведенията им. Представен е на л.38 графика. Удостоверение от отдел „Човешки ресурси“, че издалият заповедта комисар Н. е заемал длъжността Началник на 09 РУ. Представена е и кадрова справка, че Г. има 7 награди, които са описани, съответно няма наказания.

СЛЕДОВАТЕЛНО ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен орган, което се установява и от описаното удостоверение на л.42.

На следващо място не се установяват съществени процесуални нарушения. За да е едно процесуално нарушение съществено – трябва да е довело да накърняване правото на защита на лицето т.е. служителката да не е разбрала точно вмененото ѝ нарушение и съответно, ако беше разбрала -да има друго поведение, което да доведе до основателност на твърденията ѝ. В случая се твърди, че не е посочен точно часа на нарушението. Следва да се има предвид, че в действителност в заповедта има неточност, но тя не е накърнила правото на защита на лицето. В първата част е посочено около 7,45ч., докато във втората част е посочен същия час, но изписан като 19,45. Релевантно е това, че е било в смяната на лицето т.е. преди 8.00ч. на 20.11.2025г.. Относно времето на явяване на св.Б. в РУ има несъответствие, но видно от сведенията, които дават лицата Г. и М. е преди 7.00, както и в самото обяснение на Г. - 6,45. В жалбата на Б. също е 6,45ч.. В действителност неправилно в справката и заповедта е визирано, че е 7,45ч. /с преpraщане към жалбата на Б., но всъщност в същата е 6,45ч./, което обаче дори да е процесуално нарушение – не е съществено. Причината за това е, че Г. е разбрала по предявената ѝ жалба за кое време се отнася и за чие заявление и е депозирала своите обяснения -натовареност. Същото са сторили колегите ѝ. Да се твърди впоследствие в жалбата, че не била на работа съобразно неточно посочения час, е защитна теза.

Не се споделят и останалите твърдения за процесуални нарушения. Ясно и точно е описано самото изпълнително деяние, както и няма противоречие между фактическото описание на деянието и правната норма, под която е подведено. Следва отново да се подчертае, че ако имаше неяснота в описанието на деянието –лицето не би могло да даде обяснения, ако същото е съществено. Би се накърнило право му на защита да разбере какво е вмененото му дисциплинарно нарушение, което не е така. Г. не само е рзбрала какво ѝ се вменява, но и е посочила причините за поведението си. Безспорно е, че Г. е била на работа в дежурната и във времето на смяната ѝ е сезирана по телефона, че в приемната е лицето Б., казала му е да изчака за сигнала си, след което при повторното му позвъняване след около 15 минути, отново не го е приела. Описаното действие –такова, каквото е посочено в заповедта –е неизпълнение на чл.7, 8 и чл.9 от Вътрешните правила да приеме сигнала на гражданина и реализира състава на нарушение на чл.199, ал.1 т.3 първо предложение от ЗМВР –„небрежност в служебната дейност“, за което се следва наказание по чл.197, ал.1 т.2 от ЗМВР –„писмено предупреждение“, което ѝ е наложено в минимален размер.

Съдът не е съгласен с изложеното в жалбата, че трябва да има часови диапазон за приемането на жалбите, тъй като няма такъв разписан и в Правилата. Ако съответно имаше следваше да бъде сведен и до знанието на гражданите –напр. приемно време за подаване на жалби, за да могат пострадалите лица да съобразят поведението си.

ПО СЪЩЕСТВО СЪДЪТ приема, че деянието безспорно е извършено. В тази връзка трябва да се подчертае, че фокусът на деянието е поведението на служителката, а не дали е имала причина за това- т.е. натоварена ли е била и с други задължения, напрегната ли е била обстановката в

оперативната дежурна и т.н.. За поведението на служителката, изразяващо се като резултат – в неприетия сигнал на лицето Б., съдът кредитира показанията на този свидетел. Не се установява причина за пристрастност, включително показанията му са обстоятелствени и непротиворечиви. Същият споделя, че е имало опит за грабеж на детето му на 19.11.2025г. като се е обадил на телефон 112, казали са му на сутринта да депозира жалба в ОУ РУ. Отишъл е на 20.11.2025г. в РУ около 6,45ч. , тъй като е бил на работа. Обадил се е по телефона и е разговарял с жена, която му е казала да почака. Минали са около 15 минути и пак се е обадил като отново същата служителка му е казала, че не може да се занимава с него, имала си работа и да отиде в работно време. Свидетелят, който е полицай подчертава, че не знае полицията да има работно време. Бил е възмутен и си е тръгнал. Върнал се е на обяд, когато е подал сигнала си вкл. и жалба срещу служителката.

СЪДЪТ напълно кредитира показанията на свидетеля, който и по време на депозирането им изразява своята емоция на възмущение, за разлика от липсата на критичност от оспорващата и нейният процесуален представител вкл. и репликата, че „Това е полиция, а не Бърза помощ“. В настоящето производство не се преценява можела ли е и за какво време да приеме сигнала Г. като въпрос на преценка е конкретното ѝ поведение спрямо лицето Б. и последицата от същото. Уведомила е същия да изчака, което и той е направил около 15 минути, като на повторното му позвъняване е отговорила, че не може да се занимава с него и да дойде в работно време. Това поведение на служителката е недопустимо. Видно и от обясненията на Г. тя е имала много работа и Б. е дошъл по време, когато в дежурната има много работа. Изложеното обаче не е оправдание. Изрично трябва да се подчертае, че по този факт на отказа да се приеме сигнала няма спор, защото тези обяснения в с.з. на Гладичена, не противоречат на изложеното писмено сведение от жалбоподателката на л.26, както и на показанията на св.Б. и изложеното в неговата жалба. Безспорно се установява, че около 6,45ч. е дошъл Б., който се е обадил на Г. и е казал, че има изготвена жалба, обяснил е случая и е поискал да приемат жалбата му. Г. е казала да почака. При повторното позвъняване тя отново му е казала да изчака. Следва да се има предвид, че в жалбата на Б. се изнася и друго обстоятелство, че Г. не е била само в дежурната, както впоследствие променя тезата си. В жалбата на Б., непосредствено след случая -той сочи, че е чул мъжки глас при второ позвъняване с указания да каже на лицето да дойде и в приемно време. В същия смисъл са и сведенията на другия дежурен М., който казва, че знае, че Г. е говорила с гражданин и му е казала да изчака. Третият дежурен Г. бил излязъл в 6,40ч. до тоалетна- време, което точно помни, но не помни, кога се е завърнал. Следователно - при съвкупен анализ на всичките данни -се установява дори и че служителката Г. не е била сама в дежурната. Трябва да се има предвид, че жалбоподателят Б. е дошъл в посоченото време, защото е бил на работа. Звъннал е, говорил е със Г. и е изпълнил нейните указания да почака неопределено време. След 15 минути отново се обадил и е разбрал, че няма да може да подаде сигнала си. Съдът не кредитира твърденията на Г., че отново му е казала да изчака. Ако това беше така - лицето би изчакало. Вероятно да му е отговорила -така, както казва свидетеля -да дойде в работно време, или по друг начин- че не ѝ се занимава сега с него - е причината, която е мотивирала лицето да разбере, че повече не трябва да чака. Жалбоподателката твърди, че не е можела да си позволи да върне гражданин, но точно това е резултата. С оглед изложеното се приема, че има безспорно нарушение на чл.199,ал.1 т.3 пр.1-во от ЗМВР, за което се следва наложеното наказание по чл.197, ал.1, т.2 от ЗМВР за осъществен състав на чл.199, ал.1 т.3 първо предложение от ЗМВР –а именно „писмено предупреждение“. Същото е наложено за минималния срок.

Следва да се подчертае по възражението на оспорващата в жалбата, че органът няма право на преценка какво наказание да наложи и няма избор дали да е „мъмрене“, тъй като нормата визира

единствено и само процесното наказание. Мотиви се излагат при налагане на срок над минималния, както и не се обсъжда има или не вреди последици, тъй като вредата не е елемент от фактическия състав. Формата на вината е обхваната от самото изпълнително деяние - „небрежност на служебните задължения“, поради което не е ясно и за състава какво следва да се допълва от ответника. Небрежността като форма на вината изключва умисъла, но е обхваната от състава на нарушение. Служителката няма неправомерно поведение спрямо гражданина- същото нарушение по чл.199, ал.1 но по т.4 от ЗМВР, тъй като при двете деяния е именно различна формата на вина и субективното отношение към извършеното.

На следващо място -двода в жалбата, че се касае за служител без наказания с над 25 години трудов стаж – не е въведено като презумпция от законодателя, че служител с подобен профил в поведението си не може да допуска небрежност или да извършва дисциплинарни нарушения.

Не се споделя и твърдението, че заповедта не съответства и на целта на закона. Не се установи преследване на друга цел от законоустановеността. Следва да се има предвид, че проверката е иницирана от фактор, стоящ извън РУ- жалбата на гражданина, което не допуска преднамереност от страна на органа в преследване на друга цел.

С оглед изложеното оспорената заповед е законосъобразна, съответно жалбата е неоснователна.

Предвид изхода от спора и претенцията на ответника- трябва оспорващият да се осъди и за минималния размер на регламентираното юрк.възнаграждение в чл.24 от Наредбата за заплащане на правна помощ вр. със ЗПП - 200лв. или 102,26евро.

Водим - Административен съд София-град, I-во отделение – 47-ми състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на И. Д. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк] [жилищен адрес] срещу ЗАПОВЕД рег.№3384з-1149 от 30.12.2025г. на Началника на 09 РУ-СДВР, с която на Г. е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от три месеца.

ОСЪЖДА И. Д. Г. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес] ДА ЗАПЛАТИ на СДВР 102,26 евро /сто и две и двадесет и шест/ юрк.възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на оспорване на основание чл.211 посл.пр. от ЗМВР.

Съдия: